

# Kila

Jsem tu prvních pět dní a je to pěkně naprd! Proč jsem to nechala zajít tak daleko?! Teď mě cpou jak prase na zabijačku! Moje kamarádka, protože je tady z jiných důvodů, nemusí sníst ani půlku z toho co já! Navíc je to přesolené a přelázané, bez jakékoliv jiné chuti!!! Je to utrpení. Už to takhle nejde dál... Pořád jen ztrácet čas nad jedením nesmyslů.

Cítím se těžce. Přeplněně. Nemohu se skoro hýbat. Zakázali mi cvičit. I přestože toho sním tolik, nemohu ztloustnout. Kila nepřibývají. Žádná motivace! Cítím se k ničemu. Jídlo je opravdu odporné! Navíc to vaří tak tlustá kuchařka, která říká, že je to nutričně akorát... kráva!

Včera jsem měla opravdu zásek. Nemohla jsem už ani sousto, ale oni mě nepustí, dokud vše nesním. Navíc byl večer a volala mi rodina. Máme totiž telefony jen na půl hodiny. Minuty ubíhaly. Slzy mi tekly po tvářích. Rodiče mi jsou velkou oporou... a oni mi nechťeli dát mobil.

Domča mi říkala, že občas se musíme postavit sami sobě, skočit a křídla roztáhnout až cestou ... (jí také utíkal čas na mobil, ale stejně byla se mnou) ... skoro křičela: „Skoč!“ Rozvzlykala jsem se ještě víc. Sestřička ji ode mě odtáhla a ona ještě posunky dávala najevo, abych skočila. A tak jsem zatála pěsti. Zkrivila obličej a vše bleskurychle do sebe nasypala. Cítila jsem se hrozně. Pocit viny kvůli Domče a také, že jsem si zasloužila tolik pozornosti. Mohla jsem však aspoň několik minut hovořit s rodinou. Od té doby jsem jedla s pokorou. Protivilo se mi tělo už při 46 kilech. Břicho jak balon! Ale doktorka si usmyslila, že při výšce 173 centimetrů musím mít minimálně 52 kilo. Řekla jsem si tedy, že do sebe půjdu, že mi takhle akorát utíká škola a kamarádi...

Ode dne, kdy jsem si slíbila, že za chvíli bude konec mučení, jsem přibrala tři kila a cítila jsem se poněkud vyrovnaně. Lepší nálada, s Domčou jsme mohly blbnout v tělocvičně, jak se nám zlíbilo a tak. Sestřičky si mě chválily a doktorka se tvářila spokojeně.

Ale pak Domču pustili domů. Zklamalo mě to. Pocítila jsem lítost vůči sobě samé. Velmi mě podporovala. Ostatní holky jsou opravdu blázní, s deseti prášky ráno, pěti v poledne a dalšími deseti večer. Ani nevím, co tu Domča dělala. Přišlo mi, že my dvě jsme sem tak úplně nepatřily. Teď tu jsem sama.

O to jsem měla větší motivaci odsud zmizet. Váhu už mám. Taková radost! Přeci jen k něčemu to bylo. Nyní jen dva týdny udržet kila a jsem v suchu!

Byla jsem se sebou spokojená. Přibrala jsem ještě půl kila a paní doktorka mě velmi pochválila. Těšila jsem se na rodiče a na mou milovanou sestřičku jak smyslů zbavená. Oči mi zářily a trochu vlhly, vždyť to tu nakonec nebylo tak hrozné. Objala jsem se s ostatními blázníky a sestřičkami. I psycholožce jsem se vrhla kolem krku. Každé ťukání na dveře se stalo pro mě tak napínavé! „Mami! Už se nemusíš bát, jsem vyléčená,“ poklidně jsem odpověděla na pozdrav a objala mamku se slzami v očích. Mamka se usmívala a věřila mi. „Jsem na tebe hrdá,“ cítila jsem z jejích očí. Dnes už to je devět dní, co jsem nejedla. Mám pocit, že brzy zkolabuju...

*Karolína Loužecká, 2. ročník Gymnázia Josefa Jungmanna*

# Pokoj číslo 6

Je to podzemní místnost se čtyřmi stěnami, jedním stropem a podlahou. Uprostřed zatuchlého přitímí, mezi umaštěnými novinami, lahvemi od piva, špinavým nádobím od instantní kaše Myšky Krupičky, páchnoucím oblečením rozházeným po podlaze a všudypřítomným nakyslým zápachem leží na zádech Emil a kouká nehybně na strop. Emilovi je 42 let, má na sobě od omastku pokecané tričko s nápisem *Mea tis Murder* a už víc než tři týdny neopustil tuto místnost.

Když může, tak spí. Když nespí, tak se nutí. A spát nejde pořád. Emil si hlasitě krkne, načež mu probleskne geniální myšlenka, jak se na pár minut zabavit. S námahou zvedne tíhu svého těla ze země a klestí si cestu ke stolu. Pamatuje si, že před pár dny, když se bavil tím, že ležel na stole a nohama se snažil dosáhnout ke dveřím, což mu obstaralo zábavu na mnoho krásných hodin, přitom zespoda na stůl nalepil žvýkačku. Ano, pořád tam je a dokonce ještě není úplně vyschlá! Jako malou mrtvou larvu ji odloupne a promne mezi prsty. Pomalu se pustí do práce a užívá si každý okamžik toho pocitu, že to, co dělá směřuje k cíli. Nalepí žvýkačku od kliky k lampě a od lampy ji táhne na druhou stranu místnosti, k zarezlému dřezu, ale žvýkačka to nevydrží a na půli cesty praskne. Emil se smutně stáhne do rohu a pozoruje žvýkačku, která se ještě chvíli houpe pod lampou ve vzduchu jako protáhlá slina.

Obrátí zrak k odpadkovému koši, který spíš připomíná vybuchlou sopku plnou odpadu. Začne se v odpadcích hrabat, tu a tam něco vyhodí za sebe, až konečně najde poloprázdnou konzervu s mírně plesnivým tuňákem. Mezitím, co si na tuňákovu pochutnává, přemýšlí, co dál s časem. Čas pro něj znamená jen další nudu. Člověk, který je spoután nudou, není schopen ničeho. Touha z nudy vystoupit ho jen uvrhne do bezmoci uniknout, která vede v další nudu, říká si Emil. Je to bezvýchodná a krutá skutečnost.

Emil zvedne sluchátko a vytočí na telefonu číslo. Telefon čtyřikrát tlumeně vyzvání, pak se ozve ženský hlas.

„Centrální dispečink Českých Drah, přejete si?“ zazní z velké dálky.

Emilovi náhle dojde, že mu kus tuňáka uvízl mezi zuby. Přendá si sluchátko do levé ruky, pravou rukou se natáhne pro rezavý hřebík, který leží opodál, a začne jím vyštourávat tuňáka z mezerky mezi šestou a sedmou stoličkou v dolní čelisti.

„Přejete si?“ ozve se znovu z telefonu ženský hlas, už o poznání rozčilenější.

Emil v klidu odloží hřebík, přejede si po zubech jazykem a pomalu položí sluchátko telefonu. Potom se přesune zpět do středu místnosti a lehne si na záda. Spokojeně se uchechtne a zadívá se na strop místnosti, která ho nudí tak dokonale, že už ji nikdy neopustí.

*Eva Havlová, 17 let,  
gymnázium Deutche schule Prag*